

Bertíkův kouzelný svět

Ludmila Fialová

Bertíkův kouzelný svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ludmila Fialová

Bertíkův kouzelný svět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Bertíkův kouzelný svět

Ludmila Fialová

Text © Ludmila Fialová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-543-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-616-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-617-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-620-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

OBSAH

Úvod	7
------------	---

1. MOJE RODINA

Maminka	10
Tatínek.....	12
Pejsek	14
Babičky	16
Dědové	19
Oslík.....	22

2. MOJE HRY A DOBRODRUŽSTVÍ

Dětské hřiště a hry s pískem	24
Městské hřiště pro šikulky	26
Výlety na kole po okolí	30
Domácí hry	32
Vaření	35

3. NA CHATĚ

Mlsání ovoce	38
Oheň a grilování.....	39
Cachtání v bazénku.....	41
Sbírání hub	43
Výlety vlakem.....	45

4. VÝPRAVY DO PŘÍRODY

Jižní Čechy na kole	48
Máchovo jezero	53
Hausbót na Vltavě.....	58
U moře v Egyptě.....	62

5. VYŽITÍ V PARCÍCH

Přírodní park Krtkův svět.....	72
Přírodní park Mirakulum	79
Dino park.....	84
Majaland.....	88
Výtopna.....	94
Království železnic	98
Akvárium.....	102

6. NEZAPOMENUTELNÉ DĚTSKÉ PRŮPOVÍDKY

Úvod

Jmenuji se Albert, ale říkají mi Bertík. Je mi už pět let. Chodím do mateřské školky a připadám si často jako šéf Kačenek, protože pomáhám paní učitelce organizovat fungování naší třídy, která se jmenuje „Kačenky“. Bydlíme na okraji Prahy, kde končí metro a jsou samé vysoké domy, ale blízko jsou i rybníky, lesy a přehrada.

Svět je úžasná věc! Každý den objevuji něco nového. Rád o tom pak vyprávím rodičům, babičkám i pejskovi, který s námi bydlí. Je hezké prožívat dobrodružství s kamarády ve školce, prozkoumávat okolí a nechávat se překvapit něčím novým, ochutnávat různé dobroty, zkoušet nové hry, ukazovat svému okolí, co už všechno umím. Rád se učím nové věci, chci všechno poznat a porozumět tomu, ale také být odměněn za úspěch potleskem, palcem nahoru nebo pochvalou. Svět mi nabízí tolik kouzel, která jsou pro mě důvodem k údivu nebo výzvou k probádání!

Mám rád knedlíky s rajskou omáčkou, špagety, vdolky s povidly, čerstvé ovoce v každé podobě (ale ne kyselé višně), občas také trochu mlsám sladkosti, ale vím, že s bonbóny se to nemá přehánět. Moc mě baví počítání (umím počítat česky do 900, anglicky do 200 a německy do 20). Také jsem expert na hraní her (při nich zkouším všelijaké triky, které mohou pomoci k výhře). Rád stavím bunkry a schovávám se. Také mě baví vaření a pečení s maminkou a babičkou, protože chci v budoucnu být šéfkuchařem. Rád vymýšlím nové recepty. Miluji sporty, jezdím na kole, plavu i dovádím na sněhu (na pekáči, sáňkách i lyžích). Cestuji

rád, nejen na vlastní pohon (pěšky, na koloběžce či na kole), ale i dopravními prostředky (hlavně metrem a vlakem, autobusem, tramvají, přívozem i autem). Už jsem se v mém životě dostal daleko – v Česku k Máchovu jezeru, do Krkonoš, na Šumavu i do oblasti rybníků v jižních Čechách, v cizině až do Itálie a Egypta. Proto se také učím anglicky v mateřské školce. Jsem znalec žraloků, dinosaurů a hub. Každý se diví, že toho vím víc než on v těchto oborech. Omračuji své okolí nejen názvy, které dosud neslyšeli, ale i informacemi o místě výskytu, velikosti a váze, typických znacích... Paměť já mám opravdu dobrou! Těší mě, když ostatní žasnou.

Občas se mi ráno nechce z postele, nebo špatně slyším, když mám udělat něco, co se mi nechce (třeba uklidit hračky). Všichni mi říkají, že jsem šikovný, chytrý a hodný kluk, i když se občas něco nepovede, ale to se stává asi každému.

1.

MOJE RODINA

Mými „přísnými“ dozorci a současně
dobrymi kamarády, kteří mi pomáhají, jsou
maminka a tatínek. Ve společné domácnosti
s námi bydlí ještě černý psík Swen. On už
je ale dědeček, tak ho nesmím moc
honit a zlobit.

Maminka

Moje maminka je moc šikovná a umí všechno spravit. Baví ji šít na stroji, a tak si mohu vybírat, z jaké látky budu mít bundu, kalhoty nebo mikinu. Mám dinosauří pyžámko, šmoulí tepláky, krásné masky do školky (v podobě dýně, netopýra, čaroděje). Maminka pracuje na počítači, občas i z domova. A tak jsem se naučil, jak se vydělávají korunky. Na návštěvě u babičky často zapnu počítač a pomocí myši vytvořím řádek tajných značek (to jsou korunky, které mi babička počítá) a pak si tyto korunky schovám do souboru v počítači jako do kasičky. Dokážu si „vydělat“ i 1000 korun za jeden den. Maminka nás má všechny ráda a stará se o nás.

Co řekne maminka, to platí. Někdy ostatní nechtějí pochopit mé pravidlo, které mě naučila maminka, ale oni ho neznají. Moje maminka má přece vždycky pravdu. S maminkou mohu dělat všechno: pouštět draky, jezdit na kole, hrát hry, malovat vodovkami, vařit nebo špásovat. Rád se s ní mazlím a chtěl bych, aby mohla být pořád se mnou.

Tatínek

Můj táta je spolumajitel restaurace. Rád tam za ním chodím, protože dostanu svůj kaktusový čaj, kuchař mi v troubě upeče hady z těsta, které jsem si sám vyválel a vytvaroval. Tatka hraje pozemní hokej, je nejdůležitější osobou v týmu, protože chytá v bráně. I já zkusím dát mu hokejkou gól, protože táta potřebuje trénink a také mě jako trenéra. Zním všechny jeho spoluhráče. Jsou jako mí strýčkové. Často podnikáme společné výlety na kole, na ohni opékáme buřty, chodíme do lesa na houby. S tatínkem prožívám trochu jiná dobrodružství než s maminkou a v našem „mužském světě“ spolu lumpačíme jinak.

Připadám si velmi důležitý, když sedím tátovi na klíně za volantem a „řídím auto“. Jezdíme spolu na lyžích, na kole, připravujeme oheň na chatě, přikládáme a opékáme dobroty. Také rádi sbíráme houby, loni jsme pokaždé našli plný košík hub nebo i dva. Známe skoro všechny houby, a když ne, tátův program v mobilu nám ukáže podle fotky, o jakou houbu jde a jestli je jedlá, či jedovatá.

Když se mazlím s maminkou, je krásně měkká a hebká, ale táta má na obličeji vlasy (vousy), a tak trochu škrábe a píchá. S ním prožívám více dobrodružství a méně napomínání, ale když se stane nějaká katastrofa, je to maminka, kdo mě pochová a uklidní. Je prima žít v těchto obou světech a já jsem moc rád, že mám maminku i tatínka.

Pejsek

Do naší rodiny patří také Swen. Maminka říká, že bych k němu mohl mít i lepší vztah. Ale já mu nemohu zapomenout, že mi snědl míchaná vajíčka, na která jsem měl obrovskou chuť. Často loudí a sbírá drobečky, které mi upadnou. To je fajn, protože pak nemusím tolik uklízet. Když jsem byl malý, byl jako můj bráška. Hráli jsme si spolu, já ho honil, on se mi vyhýbal a schovával. Na procházce jsem měl zodpovědnost, protože jsem ho držel na vodítku já. Občas jsme se zamotali všichni – jeho zadní nohy i moje nohy se svázaly vodítkem do jednoho chumlu, pak jsme i upadli, váleli sudy a já se spokojeně chechtal.

Náš pejsek je pouliční směs (pochází z několika ras), je velmi chytrý a nyní se svými sedmnácti lety je to už starý pán, který potřebuje svůj klid. Od mala mě hlídá a je pro nás, všechny své páníčky, věrný kamarád, ale parták na hraní s malým klukem už to není.

Než tahle knížka vyšla, Swen nám umřel. Ted' máme doma křečka. Je krásně žlutý jako pokémon Pikaču, a tak dostal jméno Pikaču Vrták, protože se pořád v kleci zavrtává do sena. Nejvíc se mi líbí, když cestuje po bytě v zázračné kouli, ze které nemůže utéct, ale běhat v bytě může, kam chce. Zvenku mu nosím listy pampelišky, které mu chutnají, má rád všechnu zeleninu a ovoce. Když někam odjedeme, koukne na něj sousedka a jinak si vystačí sám. Psíka jsme museli o dovolené odkládat do psího hotelu, a to se nelíbilo ani jemu, ani nám.

Babičky

Mám tři babičky, a to je prima. Jedna babička bydlí vysoko – v devátém patře (maminka mého tatky). Druhá babička bydlí daleko – za Prahou (maminka mé mamky). Třetí babička bydlí až skoro u hranic s Německem (děda se podruhé oženil) – tu vídám méně často.

Babička, co bydlí vysoko, mě po obědě občas vyzvedává ze školky. Zajímá ji, co jsme měli k jídlu, zda jsme byli venku i jakou pěknou „čmáranici“ jsem dnes namaloval. Když je teplo, jezdíme na kole nebo navštívíme nějaký park s různými atrakcemi, jako jsou klouzačky, prolézačky v korunách stromů, bazénky a překážkové dráhy. Objevujeme společně svět kolejí v restauraci, kde pití i jídlo přiveze ke stolu vlak, nebo v herně, kde jsou modely vlaků a nádraží a kde mohu řídit dokonce i autobus, vlak a tramvaj. Babičce jsem také ukázal všechny druhy dinosaurů, kteří již sice nežijí, ale v Dinoparku vypadají hrozivě, dokonce se i pohybují a vydávají zvuky, takže jsem se trochu bál i já a některé raději obešel obloukem. Zmrzlina v bezpečí po takové dobrodružné výpravě chutná obzvlášť skvěle. Doma vaříme a pečeme, hrajeme hry, pinkáme si s nafouknutým balónkem nebo si vyprávíme příběhy. Někdy také hrají divadlo, měním role, žongluji, klaním se a vždy mě moc těší potlesk publika. Také vedu diváky k tomu, aby při představení reagovali palcem nahoru (nejčastěji), palcem dolů (zřídka) nebo dokonce nesouhlasným „Búúúú“ (téměř nikdy).

Babička, co bydlí daleko, nežije v Praze a na návštěvu k ní jezdíme vždy autem. Babička má malý domek a zahradu, kde mohu pěstovat rostliny, zalévat záhony, sklízet jahody... Moc rád babičce pomáhám. Někdy ji tak honím, až si stěžuje, že vůbec nemá čas si odpočinout. Mám u ní v zahradě také svůj malinký domeček, který je mým královstvím. Babička má mezi květinami na záhonech množství sádrových zvířátek, a tak se tam cítím jako v pohádce. Dokonce mohu jezdit na sádrovém kozlíkovi. Velkou výzvou jsou pro mě babiččiny slepičky. Když jsem byl menší, nejdřív jsem se jich trochu bál, ale dnes jsem už „mazák“, který umí slepičky zahnat proutkem, nakrmit i posbírat vajíčka. Ty pak počítám a skládám opatrně do papírových nosičů na vejce. Když pro ně nesu krmení, volám: „Holky, pojďte, holky, na, na, na,“ a ony mě poslechnou a radostně přiběhnou. Jedna slepička má poraněnou nohu, pajdá a kulhá, a tak ji musím poponést. Už se vůbec nebojím! Rozumím i tomu, proč slepice snášejí vajíčka v domečku a ne venku (protože v zimě na sněhu by bílá vajíčka nebylo vidět!). U babičky jsou také kočky (můj oblíbený

Špuntík už mezitím vyrostl a je z něj velký kocour). Babička má vždy pro mě nějaké dobroty. Takové knedlíky s jahodami a hodně cukru a tvarohu, které si sami uvaříme, nemají konkurenci! Moc mě baví „dávat na babičku pozor“ a pomáhat jí s celým hospodářstvím. Beze mě by to babička jen těžko zvládala!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bertíkův kouzelný svět.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.